

[Valdemar Thomsen.]

tioner, Lærerforeningerne o. s. v. repræsenterer. Over for Offentligheden virkede det svært beroligende, at Ministeren fik Organisationernes Tilslutning til et noget mindre Tillæg, end de forlangte. At det var mere, end de havde ventet, er en Ting for sig, men dette tjener desværre ikke Regeringen til Ære. Naa, det er der for øvrigt adskilligt andet i disse Dage, der ikke gør, men det bliver der vel Lejlighed til at drøfte senere, hvis ikke det faar Konsekvenser forinden.

Jeg har vedrørende den Lønstigning, vi her drøfter, mødt mere end een Tjenestemand, der ligefrem har undret sig over Organisationernes Paagaahenhed og Regeringens og Rigsdagens Eftergivenhed. Vær overbevist om, sagde en fremtrædende Tjenestemand, som var helt forbløffet over, at de nu igen ekstraordinært skulde have Løntillæg — vær overbevist om, sagde han, at dette Krav ikke er rejst ude i Landet; det er, sagde han, som sædvanlig Organisationerne her i København, der er saa emsige.

Til Undskyldning for disse, altsaa for Tjenestemændene her i Hovedstaden, tjener, at de vel vanskeligt kan være helt paa det rene med, hvordan de faktiske økonomiske Forhold som Helhed ligger. Det ved derimod Regeringen, den burde i alt Fald vide det, og det ved største Parten af Tingets Medlemmer, og derfor vil Bebrejdelserne ogsaa komme over Regeringen og Rigsdagen fra store Kredse af Befolkningen for denne usminkede Stemmekøbspolitik, som her er Tale om.

Saaftremt nogen skulde være i Tvivl om det urimelige i at gaa til en saadan Lønforhøjelse, kan der maaske være Grund til lidt nærmere at dokumentere Urimeligheden. Ved elskværdig Imødekommenhed af en Sogneraadformand i en Landkommune, der har Jernbanestation og har Postvæsen, jeg tror endogsaa Toldvæsen med, og dermed altsaa Tjenestemænd af de forskellige Kategorier, har jeg erfaret, at Forholdene ligger saaledes, at gifte Arbejdere og ligestillede i 1929 som Gennemsnit havde 1 028 Kr. i Indtægt og i 1937 1 033 Kr. i Indtægt. Husmænd, Gaardejere og Forpagtere havde henholdsvis 1 968 Kr. og 1 580 Kr. i Indtægt. Tjenestemænd derimod havde som Gennemsnit i 1929 2 677 Kr. og i 1937 2 970 Kr. Landmændenes Indtægt i den paagældende Kommune — og noget tilsvarende vil være Tilfældet saa at sige overalt — er altsaa dalet med 388 Kr. eller ca. 20 pCt., medens Tjenestemændenes er steget med omtrent 300 Kr., hvilket vil sige godt og vel 10 pCt.

Dette er i klare Tal Tendensen i den Udvikling, som Regeringen og nu næsten samtlige Rigsdagens Partier gennem deres Stilling til det foreliggende Lovforslag er med til at befordre videre, altsaa i forkert Retning. Forkert maa det, naar man vil være ærlig og redelig — gode Egenskaber for Rigsdagsmænd —, siges at være, at de af Landets Borgere, der har den største og en stigende Indtægt, og som tilmed har deres Alderdom sikret, noget ikke helt uvæsentligt, skal have yderligere Løntillæg paa Bekostning af de Skatteydere, der ser deres Indtægter smuldre hen, endskønt de ikke kender til noget, der hedder Ferie med Løn, og som den Dag, de er slidt op, maa ty til det, de strider for at holde sig fri af, nemlig offentlig Hjælp.

Er det, tillader jeg mig at spørge dette høje Tings Medlemmer, er det en Politik, som man i det hele taget kan være bekendt? Bestemt nej. Det kan man ikke uden Hensyn til, om der staaer nok saa mange Stemmer paa Spil. Der maa være Grænser for alting. Grænsen er allerede overskredet. Derom vidner bl. a. den Omstændighed, at der er ikke mindre end, jeg tror det er 5 000 Ansøgere til ca. 50 ledige Pladser som Politibetjente, og derom vidner maaske i endnu højere Grad den i og for sig sørgelige Kendsgerning, at Tusinder af danske Landmandsfamilier er rede til at ryste det utaknemmelige Fædrelands Støv af deres Fødder for at friste en tilsyneladende ret tvivlsom Tilværelse paa en lille Jordlod i et vildfremmed Land under ganske andre Himmelstrøg.

Det er for let at komme om ved Spørgsmaalet, som Venstres Ordfører (Søren P. Larsen) gjorde, ved at sige, at der maa gives Tjenestemændene et rimeligt Vederlag for den Fordyrelse, der har sat ind. Tjenestemændene maa, sagde det ærede Medlem, ikke hemmes i deres Arbejdsydelse af Frygt for deres daglige Udkomme. Ja, tænk, at det efter Venstres Mening er selve Udkommet, det nu drejer sig om! Det er ikke nok at konstatere, at der har fundet Prisstigning Sted, at Tjenestemændene som Følge deraf maa have ekstraordinære Løntillæg, nej, det, som maa være det afgørende, er, om det almindelige Indtægtsniveau har været stigende, og navnlig, om de, som skal betale Omkostningerne ved dette Stemmekøb, er naaet op paa en forholdsvis højere Levestandard end tidligere. Hvis det var Tilfældet, ja, saa burde naturligvis Tjenestemændene have deres Part. Tallene, jeg har nævnt, peger imidlertid i stik modsat Retning, og her maa det vir-